

TEZĂUR LITURGIC
2 IULIE
HARALAMBOS BOUSIA

SLUJBA
VEȘMÂNTULUI
MAICII
DOMNULUI
PUNEREA ÎN RACLĂ

ATENA, 2010

02 Ιουλίου

Άκολουθία Καταθέσεως ΤΙΜΙΑΣ ΕΣΘΗΤΟΣ ΥΠΕΤΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ποίημα Δρος. Χαραλάμπους Μ. Μπούσια

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα
ἰσιῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.
Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὴν ἱεράν σου ἐσθῆτα, Θεογεννήτρια, λαῶ τῷ Σέ
τιμῶντι εὐλαβῶς ἐδωρήσω, ἀσπίδα κατὰ πλάνου
ἐπιβουλήs, καὶ στερρόν περιτείχισμα, τὰς ἐπιθέσεις
ἐκτρέπον τοῦ πονηροῦ βροτοκτόνου, Βλαχερνίτισσα.

Ἐν Βλαχερνῶν τῷ τεμένει τὸ Σὸν μαφόριον,
κατέθεσεν τὸ θεῖον, ἡ δυὰς ἀνταδέλφων, ὁ Γάλβιος,
Παρθένε, Μῆτερ Θεοῦ, γλυκυτάτη καὶ Κάνδιδος, ὡs
κιβωτὸν ἀγιάσματος ἱεράν καὶ ταμεῖον θείας χάριτος.

Ἐκ λοιμικῆs ἀσθενείας Γαρίτσαν ἔσωσας, τὴν
ἀνεγείρασαν σοι, Βλαχερνίτισσα Μῆτερ, ναὸν μετ'
εὐλαβείας πανευπρεπῆ, ἐν ᾧ ἔθηκε, Δέσποινα, τὴν
ἱεράν Σοῦ εἰκόνα καὶ θαυμαστήν, ἐκ θαλάσσης ἦν
παρέλαβεν.

Δεῦτε, πιστοί, συνελθόντες κατασπασώμεθα, τὴν
ἱεράν εἰκόνα, τῆs ἀγνῆs Θεοτόκου, τὴν βρύουσαν
ἰάσεις παντοδαπὰs, τοῖs Αὐτῇ προσπελάζουσι, καὶ

ἀνακράζωμεν· χαῖρε Χριστιανῶν, προστασία,
Βλαχερνίτισσα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Τὴν σεβασμίαν Σοῦ εἰκόνα προσκυνοῦντες,
Βλαχερνίτισσα Μήτηρ, τὴν ἀναβλύζουσαν ὡς ἐξ Ἐδέμ
νοητῆς ποταμοὺς θαυμάτων, εὐλαβῶς ἀνευφημοῦμέν
Σε καὶ εὐχαρίστῳ γλώσση κράζομεν· χαῖρε, ἡ ἐκ
χειρῶν τοῦ πολεμήτορος ἡμᾶς διασώζουσα, καὶ
ἀνιατοὺς νόσους ταχινῶς θεραπεύουσα, τῶν ἐχόντων
Σὲ ἀρωγὸν καὶ ἀκέστορα ἐν βίου δοκιμασίαις καὶ
θλίψεσι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος β΄.
Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Τέμενος Βλαχερνῶν, ἡγίαςας Παρθένε, ἐν
Κωνσταντινουπόλει, ἐσθῆτί Σου ἦν ξένως, ἠφθάρτισεν ὁ
Τόκος Σου.

Στ. *Ἠγίασε τὸ σκήνωμα Αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.*

Πόθῳ οἱ εὐσεβεῖς, τὴν θεῖαν Σου εἰκόνα, τὴν
βρύουσαν ἰάσεις, καὶ
πίστει προσκυνοῦμεν, Παρθένε Βλαχερνίτισσα.

Στ. *Τὸ πρόσωπόν Σου λιτανεύουσι, οἱ πλούσιοι τοῦ
λαοῦ.*

Ἔσωσας θαυμαστῶς, Σῆ θεῖα παρεμβάσει, ἐκ τῆ
λοιμῶδους νόσου Γαρίσαν τὴν ἐν νήσῳ, Κερκύρας
Βλαχερνίτισσα.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ἄναρχε Πλαστουργέ, σὺν Λόγῳ Σου συνάρχῳ, καὶ Πνεύματι Σου Θείῳ, ἐλέησον τὸν κόσμον, τὸν ἐκβοῶντα· Δόξα Σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἔτεκες, Μαριάμ, τὸν Ἕνα τῆς Τριάδος, προσπαύσαντα ὡς βρέφος, ἐσθῆτα σὴν ἐν θείαις, ἀγκάλαις Βλαχερνίτισσα.

Νῦν ἀπολύεις, Τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'

Θεοτόκε ἀειπάρθενε, τῶν ἀνθρώπων ἡ σκέπη, Ἐσθῆτα καὶ Ζώνην τοῦ ἀχράντου Σου σώματος, κραταιὰν τῇ Πόλει Σου περιβολὴν ἐδωρήσω, τῷ ἀσπόρῳ τόκῳ Σου ἄφθαρτα διαμείναντα· ἐπὶ Σοὶ γὰρ καὶ φύσις καινοτομεῖται καὶ χρόνος· διὸ δυσωποῦμέν Σε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένη δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ'. Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἔδωκας Φιλάνθρωπε, τὴν Σὴν Μητέρα βοήθειαν, τοῖς Σοῖς δούλοις ὡς εὔσπλαγκνος, δι' ἧς τὴν ἀπόρρητον, καὶ φρικτὴν εἰργάσω, Σὴν οἰκονομίαν, καὶ τὸ πρωτόκτιστον ἡμῶν, ἐπανωρθώσω θεῖον ἀξίωμα· διὸ

τὴν πανσεβάσιον, Ταύτης τιμῶντες πανήγυριν,
ἀνυμνοῦμεν τὸ κράτος Σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Πόλιν τὴν τιμῶσάν Σε, καὶ κατὰ χρέος δοξάζουσαν,
περιέπεις πανύμνητε, Ἐσθῆτι τιμία Σου, ἐξ ἀθεωτάτων,
Ἄχραντε βαρβάρων, ἀπὸ λιμοῦ τε καὶ σεισμοῦ, καὶ
ἐμφυλίου πολέμου πάντοτε, Παρθένε ἀπειρόγαμε· καὶ
διὰ τοῦτο δοξάζει Σε, Παναγία Θεόνυμφε, τῶν
ἀνθρώπων βοήθεια.

Ἐσθῆτα τιμίαν Σου, θεοχαρίωτε Δέσποινα,
ἐδωρήσω τῇ Πόλει Σου, πλοῦτον ἀναφαίρετον, σκέπην
τε καὶ κλέος, καὶ ἄρρηκτον τεῖχος, καὶ ἰαμάτων
θησαυρόν, καὶ τῶν θαυμάτων πηγὴν ἀένναον, λιμένα
τε σωτήριον, χειμαζομένοις ἐκάστοτε· διὰ τοῦτο
ὑμνοῦμέν Σε, ὑπερύμνητε Δέσποινα.

Ἔτερα. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὡ, τοῦ παραδόξου
θαύματος. (Δρ. Χ. Μπούσια).

Αἴνεσιν, συμφώνως πέμψωμεν ἐν χορῷ ἀδελφοί,
τῇ Μητρὶ τοῦ Κτίσαντος, ὑμνοῦντες τὴν ἀρωγὴν, Αὐτῆς
τὴν ἄγρυπνον, πρὸς πάντας τοὺς γηγενεῖς τοὺς νῦν
βοῶντας· σεμνὴ Βλαχερνίτισσα, ἀκέστορ τῶν ἐν
δεινοῖς καὶ τῶν ἐν λύπαις γλυκεῖα ἀνάψυξις,
Κεχαριτωμένη, χαῖρε, ποταμὲ ἰάσεων, εὐσεβέσι
πηγάζων, συμπαθείας θεῖα νάματα.

Βαβαί, τῆς Σῆς πανσθένους ἀρωγῆς, ἣν δεικνύεις
πᾶσι τοῖς πιστοῖς ἀείποτε, τοῖς ἄσμασι μελίχροις
σεπτῆς Ἐσθῆτός Σου κατάθεσιν ἐν ναῶ τῶν Βλαχερνῶν
ἀνυμνοῦσι καὶ κράζουσι· πανάμωμε Μαριάμ, ἐκ

συμφορῶν καὶ κινδύνων διάσωσον, τοὺς ἀσπαζομένους πόθῳ τὴν σεπτὴν εἰκόνα Σου, τὴν βλυστάνουσαν κόσμῳ, ὑγείας νέκταρ ἡδιστον.

Σοῦ τὸ ἱερὸν μαφόριον ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἰς Κωνσταντινούπολην ἐκόμισαν εὐλαβῶς ποτε οἱ Κάνδιδος καὶ Γάλβιος, ἀδελφοὶ ὄντες, ὡς ὄλβον τῆς πίστεως ἄσυλον, καὶ βασιλεὺς ὁ σεμνὸς ἐν Βλαχερνῶν τῷ ναῷ ταύτην ἔθηκεν, πρὸς ἀγιασμόν καὶ ρώμην δήμου εὐσεβόφρονος μεγαλύνοντος πόθῳ τὴν Κυρίαν Βλαχερνίτισσαν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Φρένα καθάραντες καὶ νοῦν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις καὶ ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, φαιδρῶς ἐξάρχοντες, δαυϊτικὴν μελωδίαν, τῇ νεάνιδι νύμφῃ τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἀνάστηθι, Κύριε, λέγοντες εἰς τὴν ἀνάπαυσίν Σου, Σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματος Σου· ὡς γὰρ παλάτιον τερπνόν, Ταύτην κατεκόσμησας, καὶ κατεκλήρωσας Αὐτὴν τῇ Πόλει Σου Δέσποτα, περιποιεῖσθαι καὶ σκέπειν, ἐκ πολεμίων βαρβάρων, τῇ κραταιᾷ δυνάμει Σου, ταῖς ἱκεσίαις Αὐτῆς.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (κη' 10-17).

Ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαράν. Καὶ ἀπήντησε τόπῳ καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδου γὰρ ὁ ἥλιος. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν

λίθων τοῦ τόπου καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῆ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ’ αὐτήν· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ’ αὐτῆς καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι ὁ θεὸς Ἀβραὰμ τοῦ πατρὸς σου καὶ ὁ θεὸς Ἰσαὰκ· μὴ φοβοῦ. Ἡ γῆ, ἐφ’ ἧς σὺ καθεύδεις ἐπ’ αὐτῆς, σοι δώσω αὐτήν καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡς ἡ ἄμμος τῆς γῆς καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ θάλασσαν καὶ ἐπὶ Λίβα καὶ ἐπὶ Βορρᾶν καὶ ἐπ’ Ἀνατολὰς καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ εἰμι μετὰ σου, διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὐ ἂν πορευθῆς, καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαι μὲ πάντα, ὅσα ἐλάλησα σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ καὶ εἶπεν ὅτι ἐστὶ Κύριος, ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐφοβήθη καὶ εἶπεν· Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος. Οὐκ ἐστὶ τοῦτο, ἀλλ’ ἡ οἴκος Θεοῦ· καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα (μγ' 27-μδ' 4)

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπεκεῖνα ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος, Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτέρας τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολὰς καὶ αὕτη ἦν

κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἡγούμενος οὗτος καθήσεται ἐν αὕτῃ, τοῦ φαγεῖν ἄρτον. Καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (θ' 1-11).

Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον καὶ ὑπήρξε στύλους ἐπτά. Ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἐστὶν ἀφρῶν, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἔλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν. Ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτὸν, οἱ γὰρ ἐλέγχοι τῷ ἀσεβεῖ μῶλωπεσ αὐτῷ. Μὴ ἐλέγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσι σὲ· ἔλεγχε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσται· γνωρίζε δικαίῳ καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος

Κυρίου καὶ βουλή ἀγίων σύνεσις· τὸ δὲ γνῶναι νόμον διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Δεῦτε, ἅπαντες χριστωνύμων οἱ δῆμοι, συνελθόντες σήμερον μεγαλύνωμεν τὴν περιβάλλουσαν ἡμᾶς χλαμύδι τῶν Αὐτῆς πρὸς Κύριον θερμῶν ἐντεύξεων, Βλαχερνίτισαν Θεοτόκον· Αὐτῆς οὖν τῆς ἀφθόρου ἐν χρόνῳ καὶ τιμίας Ἐσθῆτος κατάθεσιν ἐορτάζοντες, τὴν προστασίαν ἐκζητοῦμεν καὶ ἀπολύτρωσιν, ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου τοῦ διαιωνίζοντος.

Ἦχος β΄.

Τὸ πάνσεπτον μαφόριον, ὃ ἡγίασε τὸ ὑπεραγνὸν σῶμά Σου οἱ ὁμαίμονες Πατρίκιοι ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ἐκόμισαν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν Πόλιν, Θεοτόκε· ἐν ταῖς Βλαχέρναις οὖν αὐτοῦ τὴν κατάθεσιν πανηγυρίζοντες καὶ χαρίτων θείων πληρούμενοι, Σὴν ἀνυμνοῦμεν ἀντίληψιν.

Ἦχος γ΄.

Θαυμασιῶς ἢ σεβασμία εἰκῶν Σου, Βλαχερνίτισσα, ἐν τῇ σαγήνῃ ζωγρηθεῖσα τῶν ἀλιέων τῆς Γαρίτσης, τὴν Κέρκυραν πᾶσαν χαρᾶς ἐνέπλησεν ἀφθίτου, τὴν ἀεὶ εὐφημοῦσάν Σε· δεικνύουσα γὰρ τὴν πρὸς αὐτὴν εὐνοίαν καὶ προστασίαν ἐκ λοιμῶδους νόσου αὐτὴν ἐλυτρώσω τῇ Σῇ πανσθένει χάριτι, Θεοκυῆτορ πανύμνητε· ὄθεν νῦν ἀξιοχρέως Σε

σύμπας ὁ τῆς νήσου λαὸς καὶ κλῆρος μεγαλύνει καὶ τὸ Σὸν ἔκτυπον λιτανεύων τὰς πρὸς Κύριον ἀδιαλείπτους Σοῦ ἐκζητεῖ ἐντεύξεις πρὸς βίον κρείττονα.

Ἦχος δ'.

Μαχαίρα τῶν Σῶν διαθέρμων δεήσεων πρὸς τὸν Υἱὸν Σου, συγκόπτεις ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν τὰς φάλαγγας καὶ τοὺς οἰκέτας Σου ἰθύνεις πρὸς λειμῶνας χαρᾶς αἰδίου, Βλαχερνίτισσα Μῆτερ, πανάχραντε· σύγκοψον οὖν καὶ ἡμῶν τῶν προσιόντων Σοι τὰς ρίζας τῶν παθῶν καὶ κακίας, ἵνα καθαρᾷ καρδίᾳ καὶ γλώσσει Σὲ ὑμῶμεν καὶ τῷ δοτῆρι τῶν ἀγαθῶν καὶ Τόκῳ Σου πανσέπτῳ, δόξαν ἐκάστοτε ἀναπέμπωμεν.

Δόξα καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τῆς εὐεργέτιδος τοῦ γένους ἡμῶν τῷ πανσέπτῳ ναῶ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τῇ θαυματουργῷ Αὐτῆς εἰκόνι προσπέσωμεν ἐν εὐλαβείᾳ καὶ πόθῳ κραυγάζοντες· ρῦσαι ἡμᾶς τῆς ἐχθροῦ ἐπιβουλῆς καὶ κακίας καὶ ἴσθι ἄγρυπνος ἡμῶν φρουρὸς καὶ προστάτις ἐν βίῳ τῶν Σὲ μακαριζόντων, Βλαχερνίτισσα παμμακάριστε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος α'.
Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παλάτιον ἔμψυχον Θεοῦ, μόνη ἐχρημάτισας, καὶ τὴν τιμίαν Ἐσθῆτά Σου, οἶκῳ ἀγίῳ Σου, τεθησαυρισμένην, τοῖς πιστοῖς ἀγίασμα, καὶ τεῖχος

ἔδωρήσω ἀπόρθητον, δι' ἧς ἡ πόλις Σου, Θεομητορ διασώζεται, ἀνυμνοῦσα, τὸ ἔνθεον κράτος Σου.

Στ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν Σου, Σὸ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματος Σου.

Ἐσθῆτα τιμίαν Σου τὸ Σόν, τίμιον καὶ ἅγιον, σῶμα Σεμνὴ περιστείλασαν, δόξης θησαύρισμα, ἔδωρήσω πᾶσι, καὶ πηγὴν πηγάζουσαν, τῆς χάριτος αἰίζωα νάματα, ἧς ἐορτάζομεν, τὴν κατάθεσιν τιμῶντές Σε, Θεοτόκε, τὴν πάντας τιμήσασαν.

Στ. Τὸ πρόσωπόν Σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ὁ οἶκός Σου Δέσποινα τὸ Σόν, ἱερὸν μαφόριον, ὡς θησαυρὸν ἀγιάσματος, φέρων ἐκάστοτε, ἀγιάζει πάντας, ἡμᾶς τοὺς προστρέχοντας, καὶ Σὲ χρεωστικῶς μακαρίζοντας, ἐν τούτῳ ἔχοντας, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ βεβαίαν, σκέπην καὶ κραταίωμα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ὡς στέφανον ὑπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, Ἐσθῆτά Σου τὴν ἁγίαν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ περιέθετο, καὶ φαιδρύνεται καίρουσα σήμερον, καὶ μυστικῶς χορεύει, Δέσποινα ἐκβοῶσά Σοι· Χαῖρε διάδημα τίμιον, καὶ στέφανε τῆς θείας δόξης Αὐτοῦ· Χαῖρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καὶ αἰώνιος εὐφροσύνη· Χαῖρε τῶν εἰς Σὲ προστρέχόντων, λιμὴν καὶ προστασία, καὶ σωτηρία ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, Τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μικροῦ Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος δ'.
Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς σεπτῆς Ἐσθῆτός Σου, τῇ καταθέσει, ἐορτάζει
σήμερον ὁ Σὸς Πανύμνητε λαός, καὶ ἐκτενῶς
ἀνακραζει Σοι· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ
καύχημα. (Δίς).

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα ὁμοιον.

Ἐορτάζει σήμερον, ἡ οἰκουμένη, τὴν σεπτὴν
κατάθεσιν, τῆς Σῆς Ἐσθῆτος ὧ Σεμνή, καὶ μετὰ πόθου
κραυγάζει Σοι· Χαῖρε Παρθένε, πιστῶν ἡ βοήθεια.
(Δίς).

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν
ὠραιότητα. (Δρ. Χ. Μπούσια).

Τὴν Βλαχερνίτισσαν, Κυρίαν Δέσποιναν,
ἀνευφημήσωμεν, πιστοί, γηθόμενοι καὶ τῆς ἐσθῆτος
τῆς αὐτῆς κατάθεσιν τὴν ἁγίαν ἐν ναῷ ὑμνήσωμεν
Βασιλίδος τῶν Πόλεων κράζοντες. οὐράνωσον ὁ ἱκετῶν
σου τὸ φρόνημα ζητεῖν ἀεὶ τὰ κρείττω καὶ πράττειν
ἔργα ἀρέσκοντα Κυρίῳ. (Δίς).

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α' Ἀντίφωνον τὸν δ' ἦχου.

Προκείμενον. *Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός Σου ἐν
πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.*

Στ. *Τὸ πρόσωπόν Σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ
λαοῦ.*

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ.α΄39-49, 56)
Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον...
Καὶ νῦν. Τῆς Βλαχερντίσης πρεσβείαις...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄. (Δρ. Χ. Μπούσια). Στ.
*Ἐλεῆμον, ἐλέησον μέ, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεος Σου
καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τὸ
ἀνόμημά μου.*

Τὴν πνευματικοῖς νάμασιν ἀρδεύουσιν χορείας
τῶν χριστωνύμων, ὡς πηγὴν εὐσπλαγχνίαν βρύουσιν,
Βλαχερντίσιν Θεοτόκον εὐφημήσωμεν κράζοντες.
Οἴκτειρον ἡμᾶς τοὺς ἀνίκτους οἰκέτας Σου καὶ
καρποὺς ἐκφύειν ἀρετῶν ἀξίωσον, τοὺς ἐορτάζοντας
πόθῳ τῆς Σῆς Ἐσθῆτος ἐν τῷ ναῷ κατάθεσιν.

Οἱ δύο Κανόνες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὧν ὁ
παρὼν φέρει Ἀκροστιχίδα τὴν δε: *Ἐσθῆτα τιμῶ τῆς
πανάγνου Παρθένου. Ἰωσήφ.*

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Τριστάτας κραταιοῦς.

*Ἐσθῆτά Σου σεπτὴν, Θεοτόκε Παρθένε, τῷ τιμῶντί
Σε λαῷ, δεδώρησαι αἰεὶ, ἱερὸν περιτείχισμα· ὅθεν
πᾶσαν ἐναντίων, ἐπανάστασιν πάντοτε, ἐκτρεπόμεθα
σθένει τοῦ Πνεύματος.*

Σαρκὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐξ ἀγνῶν Σου αἱμάτων,
γνωρισθέντος ἐπὶ γῆς, Ἐσθῆτα ἱεράν, ἐπαφῇ
καθηγίαςας, σώματός Σοῦ τε προσπαύσει, δι' ἧς

πάντας τοὺς δούλους Σου, ἀγιάζεις Παρθένε ὑμνοῦντάς Σε.

Θησαύρισμα σεπτόν, τοῖς πιστῶς Σε τιμῶσιν, ἔδωρήσω ἀγαθή, Παρθένε ἀληθῶς, τὴν τιμίαν Ἐσθῆτά Σου, ἅπαντας καταπλουτοῦσα, δωρεαῖς Θείου Πνεύματος καὶ θαυμάτων πολλαῖς ἐπιδείξεις.

Ἡ ἄσπιλος ἀμνὰς τὸν Ἀμνὸν ἢ τεκοῦσα, τοῦ Θεοῦ ὑπερφυῶς δεδώρησαι ἡμῖν, τὴν τιμίαν Ἐσθῆτά Σου, σπῖλον ὄντως καὶ ρυτίδα, ἐκκαθαίρουσαν πάντοτε, τῶν αὐτὴν προσκυνούντων Πανάμωμε.

Ἔτερος Κανὼν. Ἦχος ὁ αὐτὸς. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Λαμπάδα, φωτοφανῆ καὶ ἄδυτον ὁ τῆς Πανάγνου ναός, ὡς οὐρανὸς εὐράμενος φαιδρός, τὴν τιμίαν Ἐσθῆτα Αὐτῆς, τὴν οἰκουμένην σήμερον, ταῖς τῶν χαρίτων αἰθριάζει αὐγαῖς.

Ἰσχύν τε, καὶ ἀσφαλείας σύνδεσμον, τὴν Σὴν Πανάχραντε, Ἐσθῆτα θεῖαν ὄντως ἀληθῶς, περιέχει ἢ Πόλις Σου, ὡς κράτος ἀδιάσπαστον· διὸ καὶ χαίρει καυωμένη ἐν Σοί.

Τῆς πάλαι, ὡς ἀληθῶς ὑπέρτιμος, ἢ Σὴ σορὸς Κιβωτοῦ, Θεογεννητορ ὤφθη τοῖς ἐν γῆ, οὐ τὰ σύμβολα φέρουσα, ἀλλὰ πιστῶς φυλάπτουσα, τῆς ἀληθείας τὰ γνωρίσματα.

Ῥδὴ γ'. Ὅτι σείρα ἔτεκεν.

Τὸ τερπνὸν ἁγίασμα, τὴν ἐπουράνιον πύλην, τὴν τοῦ Θεοῦ Μητέρα ὑμνήσωμεν, καὶ τὴν Αὐτῆς Ἐσθῆτα θεῖα βρύουσαν χαρίσματα, ἦν πόθῳ ἀσπασώμεθα.

Ἀφθαρσίας ἔνδυμα, τοὺς τῇ φθορᾷ γυμνωθέντας, Σοῦ τῷ ἀφθόρῳ τόκῳ, πάντας ἐνέδυσας Σεμνή, οἷς τὴν σεπτὴν Ἐσθῆτά Σου, δεδώρησαι ὄλβον ἀναφαίρετον.

Τὸν νεφέλαις, Ἄκραντε, προσεπενδύοντα ὄλον, τὸν οὐρανὸν Ἐσθῆτί σου, περιέσειλας σεπτῇ, ἦν προσκυνοῦντες, πίστει Σε δοξάζομεν, σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἱατρεῖον ἄμισθον, τοῖς ἀσθενοῦσιν ὑπάρχει, ὁ θεῖος οὗτος οἶκος· τὴν γὰρ Ἐσθῆτά Σου Ἁγνή, πηγὴν ἀπαύστως βρύουσαν, ἰάματα κέκτηται Πανάμωμε.

Ἔτερος. Εὐφραίνεται ἐπὶ Σοὶ.

Τιμήσωμεν οἱ πιστοί, ὡς συναφείας πρὸς Θεὸν σύνδεσμον, τὴν τῆς Ἁγνῆς σήμερον, Ἐσθῆτα πιστῶς εὐλαβούμενοι.

Ἰάματα τοῖς πιστοῖς, ἡ πολυτίμητος ἡμῖν σήμερον, τῆς ὑπερίμου Ἁγνῆς, Ἐσθῆς ἀναβρύει ἐν χάριτι.

Ὡς δρόσος ἐωθινή, ἡ εὐφροσύνη Σου Ἁγνή ρέουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμινον, τῶν Σὲ ἀνυμνούντων κομίζει αἰεὶ.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ τῶν θαυμάτων ποταμοὶ Θεοτόκε, ἐκ τῆς πανσέπτου Σου σοροῦ προερχόμενοι, ὡς ἐξ Ἐδέμ

ποτίζουσι τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, χάριτας προχέοντες, τοῖς πιστῶς Σε τιμῶσιν· ὄθεν ἀνυμνοῦμέν Σε, καὶ σεπτῶς εὐφημοῦμεν, καὶ εὐχαρίστως κράζομεν ἀεὶ· Χαῖρε ἡ μόνη, ἐλπίς τῶν ὑμνούντων Σε.

Ῥδὴ δ'. Δι' ἀγάπησιν, Οἰκτίρμον.

Μεγαλύνωμεν τὴν μόνην Εὐλογημένην, καὶ τὴν Αὐτῆς Ἐσθῆτα, προσπτυσζόμεθα πίστει, ὅπως ἀρυσώμεθα τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Ὡς πολύτιμον θησαύρισμα κεκτημένη, ἡ Σε τιμῶσα Πόλις, τὴν Ἐσθῆτά Σου Κόρη, πίστει κατασπάζεται, καὶ χάριν κομίζεται.

Τὴν Ἐσθῆτά Σου, ὡς βρύουσαν ἀφθαρσίαν, καταστολὴν τε δόξης, χρηματίζουσιν πᾶσι, τοῖς ὑμνολογοῦσί Σε, τιμῶμεν Πανάμωμε.

Ἡ Πανάμωμος καὶ μόνη ἀγιωτέρα, τῶν Χερουβὶμ φανεῖσα, τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, πάσης περιστάσεως, τῶν πίστει τιμώντων Σε.

Ἔτερος. Ἐπαρθέντα Σε ἰδοῦσα.

Ὡς ὑπέρτιμον στερέωμα Θεοτόκε, ὁ ποιητὴς καὶ κτίστης Σε πηξάμενος, ὥσπερ, ἄστροις κατεκόσμησε, ταῖς θείαις ἐλλάμπουσιν, αἷς καταφαιδρύνεις τὰ πέρατα.

Ἀπὸ γῆς ἡμᾶς ἀνέλκει Θεογεννήτορ, πρὸς οὐρανὸν ἡ θεία, Ἐσθῆς Σου τῷ πόθῳ Σεμνή, ταύτης ἀναφθέντας θερμῶς· διὸ Σε δοξάζομεν, ὡς αἰτίαν δόξης τῆς κρείττονος.

Ἴδου χάρις ἀνεξάντλητος, δεῦτε πάντες, εἰλικρινεῖ καρδία, ἀρύσασθε θεία, νάματα πηγάζοντα, ἀφθόνως φιλέορτοι, τῆς σεπτῆς σοροῦ τῆς πανάγνου Μητρός.

Ῥδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Δέσποινα ἡμῖν, τοῖς Σοῖς δούλοις δεδώρησαι, κραταίωμα τὴν Ἐσθῆτα, καὶ τιμίαν Σου Ζώνην, καὶ θεῖον περιτείχισμα.

Παράδεισος τερπνός, εὐωδίαν τοῦ Πνεύματος, Πανάχραντε ἀποπέμπων, ὁ ναὸς ὁ κατέχων, τὴν Σὴν Ἐσθῆτα δέδεικται.

Ἄγιασον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῶν πίστει Σου τὴν ἁγίαν, Παναγία Ἐσθῆτα, τιμώντων ὡς ὑπέριμον.

Ναοὺς ἡμᾶς Θεοῦ, τοῦ ἐν Σοὶ ἐνοικήσαντος, ἀνάδειξον Θεοτόκε, τοὺς τῷ θείῳ ναῷ Σου, πιστῶς Σε μακαρίζοντας.

Ἔτερος. Ὁ αὐτὸς Εἰρμὸς.

Σὺ, Κύριε τὴν Σὴν, Μητέρα ἐμεγάλυνας, Σὺ ὕψωσας ὑπὲρ πάσας νοερὰς ἐξουσίας, ἀσυγκρίτως τὴν δόξαν Αὐτῆς.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νῦν ἀφθόνως παρέχεται, πανάχραντε Θεοτόκε, ἐκ τιμίας Σοροῦ Σου, τοῖς πόθῳ προσκυνοῦσί Σε.

Σὲ δύναμιν πιστοί, Βασιλεῖς περιζώννυνται, Σὲ σύνδεσμον Θεοτόκε, ἡ Σὴ ἔχουσα πόλις, Ἐσθῆτί Σου σεμνύνεται.

Ἰδὴ Ϛ'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ἀνέδειξας, τῇ πασῶν Βασιλίδι τῶν πόλεων, ἡ τεκοῦσα, Βασιλέα τῶν ὅλων καὶ Κύριον, ἀρραγὲς ὡς τεῖχος, τὴν σεπτὴν καὶ ἀγίαν Ἐσθῆτά Σου.

Γηθόμενοι, τῆς Παρθένου τὴν χάριν δοξάσωμεν, καὶ τὴν ταύτης, παναγίαν Ἐσθῆτα τιμήσωμεν, ἐξ ἧς πᾶσα ῥῶσις, ἀσθενούσιν ἀπαύστως προέρχεται.

Ναμάτων Σε, ζωηρῶν πηγὴν ἐπιστάμεθα, Θεοτόκε, καὶ τιμῶμεν τὴν θείαν Ἐσθῆτά Σου, ἐξ ἧς τὰς ἰάσεις, καθ' ἐκάστην πιστοὶ ἀρυόμεθα.

Ὁ Κύριος, μετὰ Σοῦ Θεοτόκε γενόμενος, τῶν ἀνθρώπων, Ἐαυτῷ τὴν οὐσίαν ᾠκείωσε, καὶ τοῦ ἀλλοτρίου, ἐξ αὐτῆς πᾶσαν βλάβην ἐξώρισεν.

Ἄτερος. Θύσω Σοι, μετὰ φωνῆς.

Ὅλην Σε, ὑπερφυῶς ἐδόξασε Κύριος, ὅλην ἐλάμπρυνε Κόρη, ὅλην Σε ἐτίμησεν ὑπὲρ λόγον, Θεοτόκε, τῷ ναῷ Σου, σὺν τῇ Ζώνῃ, Ἐσθῆτι καὶ θείᾳ Σορῷ.

Ἰσχυὸν Σε, οἱ πιστοὶ κεκτημένοι καὶ καύχημα, περιζωννύονται δόξαν, τὴν σεπτὴν Σου Ζώνην Θεοκυῆτορ, κατέχοντες, ὡς ὑπέρλαμπρον κόσμον καὶ τίμιον.

Ἰδεῖν Σου, Θεοτόκε τὴν δόξαν τὴν ἄφατον, πάλαι ᾠδίνησαν θείως, οἱ Προφῆται πάντες, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, ἡμῖν ᾠφθη, τῶν ἡμερῶν ὁ χρόνων ἐπέκεινα.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Περιβολὴν πᾶσι πιστοῖς ἀφθαρσίας, θεοχαρίτωτε Ἄγνη ἐδώρησω, τὴν ἱερὰν Ἐσθῆτά Σου, μεθ' ἧς τὸ ἱερόν, σῶμά Σου ἐσκέπασας, σκέπη θεία ἀνθρώπων· ἥσπερ τὴν κατάθεσιν, ἐορτάζομεν πόθῳ, καὶ ἐκβοῶντες κρᾶζομεν πιστῶς· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν καθαρὰν καὶ ἀληθῆ σκηνὴν τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὴν ἔμψυχον νεφέλην, καὶ στάμνον τὴν τοῦ μάννα, τὴν Θεοτόκον Μαριάμ, πάντες οἱ σωθέντες διὰ τοῦ τόκου Αὐτῆς ἐν πίστει μακαρίσωμεν, καὶ τὴν σεπτὴν, Ἐσθῆτα προσπτυσζόμεθα, ἥπερ τὸν Δεσπότην περιοχοῦσα, ὡς βρέφος ἐβάστασε φορέσαντα σάρκα, δι' ἧσπερ τῶν βροτῶν ἡ φύσις ἐπήρθη πρὸς μετάρσιον ζῶην καὶ βασιλείαν· ὄθεν γεγηθότες, κραυγάζομεν μεγαλοφώνως· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῆς Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμην ποιούμεθα τῆς ἐν τῇ Ἄγίᾳ Σορῷ καταθέσεως τῆς τιμίας Ἐσθῆτος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν Βλαχέρναις, ἐπὶ Λέοντος τοῦ Μεγάλου, καὶ Βηρίνης τῆς αὐτοῦ γυναικός.

Στίχοι·

*Χιτῶν μὲν Υἱοῦ Χριστοφρουροῖς δημίσις.
Ἐσθῆς δὲ Μητρὸς χριστοφρουρήτῳ πόλει.*

Δευτερίη κατέθεντο σορῶ Ἐσθῆτα Πανάγνου.

Ταῖς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἀγίαις πρεσβείαις,
Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Ὑψηλοτάτῳ νοί, καὶ ταπεινῇ καρδίᾳ, τοῦ Βασιλέως
ὕψηλότατον, τὸν θρόνον δοξάσωμεν, τὴν Παναγίαν
Κόρην, καὶ Κεχαριτωμένην.

Παστὰς Θεοῦ ἐκλεκτή, ἐν τῇ σεπτῇ Σου ταύτῃ,
παστάδι πίστει τὴν Ἐσθῆτά Σου, κειμένην σεβόμεθα,
ὡς κιβωτὸν ἀγίαν, καὶ εὐσεβούντων σκέπην.

Ἀνακαινίζεται πᾶς, ὁ προσιῶν ἐν πίστει, καὶ τὴν
ἀγίαν ἀσπαζόμενος, Σορὸν τὴν κατέχουσαν, τὴν Σὴν
ἀγνή Παρθένε, φωτοειδῆ Ἐσθῆτα.

Ῥύπου παντὸς ψυχικοῦ, καθαρτικὴ ὑπάρχει, ἡ Σὴ
Παρθένε παναμώμητε, Σορὸς ἡ καλύπτουσα, τὴν τὸ
σεπτὸν Σου σῶμα, καλύψασαν Ἐσθῆτα.

Θεογεννητορ ἀγνή, τὴν Σε τιμῶσαν πόλιν, λιμοῦ
σεισμοῦ τε καὶ κακώσεως, ἀπάσης περίσῳζε, καὶ
ἐθνικῆς ἐφόδου, καὶ ἐναντίας βλάβης.

Ἔτερος. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι.

Σὺ ὡς ἥλιος, δικαιοσύνης μόνος ὦν Ἀγαθέ, θείως
τὸν ναὸν ἐφραίδρυνας τῆς Σεμνῆς, τοῖς ποικίλοις Σου
χαρίσμασιν, ἐν ἧ ἀνίσχουσα, τὰς ἀκτῖνας ἐκπέμπει
Ἐσθῆτος Αὐτῆς.

Ὑπερβλύζουσιν, οἱ τῶν θαυμάτων θεῖοι Πάναγνε,
χάριν ἀληθῶς κρατῆρές Σου τοῖς πιστοῖς, καὶ ἀφθόνως

τοῖς τιμῶσί Σε, τῆς σοροῦ προχέονται, ὡς ἐξ ἄλλης Ἐδέμ νοητοὶ ποταμοί.

Νῦν προσέλθετε, μέτ' εὐφροσύνης πάντες οἱ ἐπὶ γῆς, δεῦτε, ἡ σορὸς προτρέπεται μυστικῶς, τῆς Κυρίας περιπτύξασθε, τὴν ὑπερένδοξον, ἐν ἐμοὶ θησαυρισθεῖσαν ζώνην αὐτῆς.

Ῥδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Εὐχαρίστοις φωναῖς ἀνυμνοῦμέν Σε, τὴν παντοίων καλῶν ἡμῖν πρόξενον, καὶ τὴν σεπτὴν Ἐσθῆτά Σου, ἀσπαζόμεθα Κόρη ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Νοητὸν ὡς λαμπάδιον ἔχοντες, ἐν λυχνία τραπέζῃ προκείμενον, τὸ ἱερὸν μαφόριον, τῆς πανάγνου Παρθένου, τὰς τῆς καρδίας, φωτιζόμεθα κόρας ἐκάστοτε.

Οὐδαμῶς ἀμοιροῦντας κατέλιπες, ἱεράς Σου Παρθένε προσπαύσεως, τοὺς ἀναξίους δούλους σου· ἀντὶ σώματος γάρ Σου τοῦ ζωηφόρου, τὴν Ἐσθῆτά Σου πᾶσι δεδώρησαι.

Ὑμνοδίαῖς ἐνθέοις τιμήσωμεν, τοῦ Θεοῦ τὸ εὐρύχωρον σκῆνωμα, τὴν ἐν μητράσι Πάναγνον, τὴν οὐράνιον πύλην, δι' ἧς ἐκλείσθη, ἡ πρὸς θάνατον πύλη ἀπάγουσα.

Ἔτερος. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Ἄγγελοι πανάχραντε Ἀγνή, νῦν συγχορεύουσιν, ἐν τῷ σεπτῷ Σου ναῶ, καὶ περιέπουσι Δέσποινα, τὴν

τιμίαν καὶ ἀγίαν Σου, Ἐσθῆτα πόθῳ καὶ χαρᾷ, καὶ εὐφροσύνη πολλῇ προσκυνοῦντες, καὶ ἀνυμνοῦντες τὴν δόξαν τοῦ γένους ἡμῶν.

Ῥάβδος ἢ τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, ἀναβλαστήσασα, Σὺ εἶ ἢ πάντων χαρά, ἢ πολυτίμητος Ἄχραντε, μυροθήκη ἢ τοῦ Πνεύματος, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, τῶν ἀρωμάτων πηγὴ, ἐξ ἧς μύρα τῶν ἰαμάτων, ἐκβλύζει ἢ θεία Σορός.

Ἕμνοῦσι πανάχραντε Ἀγνή, τὰ μεγαλεῖά Σου, αἰ νοεραὶ στρατιαὶ ἀνακηρύττουσιν ἅπαντες, Πατριάρχαι καὶ Προφῆται τρανώς, καὶ Ἀποστόλων ὁ χορὸς, Μαρτύρων πλήρωμα, καὶ Ὁσίων ἅπαν τὸ πλῆθος, μεθ' ὧν προσκυνοῦμέν Σε.

Ῥδὴ θ'. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἴδου Σε τὴν κλίνην Σολομών, γεραίρομεν, καρμοσύνοις μελωδήμασι· καὶ τὴν τιμίαν Σου, Ἐσθῆτα, ὡς ἄλλην κιβωτὸν ἀγιάσματος, κυκλοῦντες τὰς ἰάσεις λαμβάνομεν, τὰς σωτηρίους Ἀειπάρθενε.

Ῥφθη νῦν ἢ θεία Σου Σορός, κατέχουσα, τὴν Ἐσθῆτα τὴν τιμίαν Σου, ὥσπερ πηγὴ φωτὸς Παρθένε, ἀκτῖνας ἰαμάτων ἐκπέμπουσα, καὶ σκότος νοσημάτων διώκουσα, ἦν μετὰ πόθου ἀσπαζόμεθα.

Σήμερον συχαίρουσιν ἡμῖν, Πανάμωμε, προσκυνήσει τῆς Ἐσθῆτός Σου, πᾶσαι οὐράναι Δυνάμεις, Ἀπόστολοι, Προφῆται καὶ Μάρτυρες, καὶ Ὅσοι καὶ Δίκαιοι ἅπαντες, Δέσποινα μόνη ἀειπάρθενε.

Ἠγίασαι ἅπασα ἢ γῆ, πανάγιον, τοῦ Δεσπότη καταγώγιον, τῆ καταθέσει τῆς Ἐσθῆτος τῆς Σῆς, καὶ ὁ Δαυΐδ ἐπαγάλλεται, τῆς πάλαι κιβωτοῦ προτυπούσης Σε, τῆ καταπαύσει Ἀειπάρθενε.

Φαιδρὸν περιβόλαιον τὸ Σόν, μαφόριον, ἐδωρήσω καὶ προτείχισμα, τῆ Σε τιμῶση Βασιλίδι, τῶν πόλεων πασῶν ὡς Βασίλισσα, ἀπάντων ποιημάτων τυγχάνουσα, Θεοκυῆτορ Μητροπάρθενε.

Ἔτερος. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Θάλαμος ὑπέρτιμος οὔτος, Θεογεννήτορ ἢ Σορός Σου, ὤφθη τὴν τιμίαν Σου Ζώνην, καὶ τὴν Ἐσθῆτα παρθενικὴν, ὡς στολὴν, καὶ νυμφικὴν ὡς ἔχουσα, καὶ συντηροῦσα ὡς ζωῆς θησαυρόν.

Ναὸν ἐκμιμούμενον πᾶσαν, τῶν οὐρανῶν τὴν εὐκοσμίαν, σήμερον πιστοὶ τῆς Παρθένου, κατειληφότες ταῖς τῶν θαυμάτων αὐγαῖς, ὥσπερ ἀστράσι λάμπουσι, καταυγαζόμεθα τῆ χάριτι.

Ἔχει τὴν ἁγίαν Σου Ζώνην, Θεογεννήτορ ἢ Σὴ Πόλις, καὶ τὴν Σὴν Ἐσθῆτα ὡς τεῖχος, καὶ τῶν δογμάτων θεῖαν ἐνότητα, καὶ Ὁρθοδόξων καύχημα, καὶ Βασιλέων τροπαιούχημα.

Ἕμνοῦμεν τὴν ἄφατον δόξαν, καὶ τὴν ἀνεΐκαστόν Σου χάριν· Σὺ γὰρ εἶ πηγὴ τῆς σοφίας, ἐξ ἧς ὁ λόγος, πᾶσι προέρχεται, τοῖς Σε τιμῶσιν, Ἄχραντε, καὶ μεγαλύνουσι τὸν Τόκον Σου.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Μόνη καὶ φύσιν καὶ χρόνον, ἐκαίνισας Θεομητορ·
ἄφθορος γάρ Σου ὁ Τόκος, ἄφθαρτος καὶ ἡ Ἐσθῆς, δι-
ῆς τὴν Πόλιν σΣυ σκέπεις, ἧ καὶ τὰ σκῆπτρα, τῆς
εὐσεβείας κρατύνεις. (Δίς).

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσθῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ Προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'. Ἦχος δ'.
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἡ Σορὸς ἡ κατέχουσα, τὴν Ἐσθῆτα Σου Ἄκραντε,
κιβωτὸς τοῖς δούλοις Σου ἀγιάσματος, καὶ ἱερὸν
περιτείχισμα, καὶ δόξα καὶ καύχημα, καὶ ἰάσεων
πηγή, καθ' ἐκάστην γνωρίζεται, ἔνθα σήμερον, ἱερῶς
ἀθροισθέντες, ἀνυμνοῦμεν, τὰ πολλά Σου μεγαλεῖα,
καὶ τῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος. (Δίς).

Ἴδε τόπος περιίδοξος, ἴδε οἶκος ἀείφωτος, ἐν ᾧ
τεθησαύρισαι τῆς θεόπαιδος, Ἐσθῆς τιμία τῇ χάριτι.
Προσέλθετε ἄνθρωποι, φωτισμὸν καὶ ἰλασμόν, ἐξ
αὐτῆς ἀπαρύσασθαι, καὶ βοήσατε, εὐχαρίστῳ καρδία,
Παναγία, εὐλογοῦμέν Σε Παρθένε, οἱ σεσωσμένοι τῷ
Τόκῳ Σου.

Τὴν ἁγίαν κατάθεσιν, τῆς Ἐσθῆτός Σου Δέσποινα,
ἐορτὴν κεκτῆμεθα, εὐφραϊνόμενοι, ὅτι τῇ Πόλει Σου
σήμερον, δοθῆναι ἠξίωσας, ἱερὰν περιβολήν,
φυλακτήριον ἄσυλον, δῶρον τίμιον, ἀναφαίρετον
πλοῦτον ἰαμάτων ποταμὸν πεπληρωμένον, τῶν
χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Φρένα καθάραντες καὶ νοῦν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, φαιδρῶς ἐξάρχοντες, δαυτικὴν μελωδίαν, τῇ νεάνιδι Νύμφη τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἀνάστηθι Κύριε, λέγοντες, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου· ὡς γὰρ παλάτιον τερπνὸν ταύτην κατεκόσμησας, καὶ κατεκλήρωσας αὐτὴν τῇ πόλει σου Δέσποτα, περιποιεῖσθαι καὶ σκέπειν, ἐκ πολεμίων βαρβάρων, τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου, ταῖς ἰκεσίαις αὐτῆς.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος ἡ γ' καὶ ς' Ὁδῆ.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον Θεομητορικά.
Κοινωνικὸν.

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι. Ἀλληλούϊα.

